

תגבות

באמרט-כאמרט, וקיבלה בידם איש מפי איש ל夸רוֹן, ואני בקטנותי התפלתי בבית הכנסת של הצדיקים ממשפחה פינטו זצלה"ה ואבא זלה"ה היה הרב והש"ץ של ביהכל"ס והוא קורא בפני גдолו הדור באמרט-כאמרט, וכן קראו שם בבתי הכנסת בעיר מאות שנים, ואני כאן שום מתחכמים אלא ממשיכים בדרך האבות שנางוvr כדור דור, והעבירו זה לדורות הבאים.

ב-ראייתו בדברי הש"ע בסימן קמ"א ס"ח היו תלי תנייא בדלא תניא כי שם החזון המתעקש נגד חכמי הדור קרא לפיו הכתוב ולא לפיו הקרי ובזה יש לחושש שאולי ח"ו מינות נזרקה בו שהוא מהקראים ואכם"ל, אבל כאן הרי קוראים את שניהם כתיב וקרי תוכ"ד, ואיזה פקופק יש כאן בדברי חכמים כשקוראים הכתוב והקרי בדבר שכן קבלה בידם מחכמי הדור שלפניהם ועוד ידוע שהקדישה האחורה עיקר, וכשאומרים באמרט, קראם, הרי אמרט עיקר ואיזה טעות גמורה יש כאן.

ג- ראייתי דבר מעניין שני התרגומים שבידינו על המגילה, תרגום ראשון, ותרגום שני כל א' תרגם בפניהם אחריות, תרגום ראשון תרגם לפיו הכתוב באמרט, וכלשונו והוא במלותהן לותיה, והיינו באמרט, לפיו הכתוב, ותרגום שני תרגם כד הוו אמרין ליה וכו' והיינו באמרט לפיו הקרי.

ד- המנתה שי שעלו התבפס כ' שהמן אמר למרדי כי אתה לא משתוחה לי כמו שייעקב השתוחה לעשו כ"ב פעמיים, דהיינו ארבע נשותיו אחד עשר ילדיו ויעקב עצמו שבע פעמיים סה"כ עשרים ושתיים וזהו כ"ב באמרט כאמרט. אז מרדי ענה לו שהוא משפט בנימין שלא נוכח כאשר יעקב השתוחה לפני עשו ולכן גם הוא אינו משתוחה, ועוד אמר מרדי להמן התורה ניתנה כל"ב אותיות (כלומר באמרט כאמרט הוא רמז ל"ב אותיות התורה) لكن אני כיהודי שמחוייב לכל"ב אותיות של תורה איןני יכול להשתוחות לעובדה זרה שעליין. لكن כתוב בהמשך הפסוק ולא שמע אליהם, כי הגיד להם אשר הוא יהודי, וכל"ז בדברי המנתה שי והוא בדרך ציין רק הקרי והכתוב וז"פ.

בקראת המגילות -

בעניין באמרט - כאמרט

ראיתי בקובץ בית הלל (אדר ב' תשס"ה) מאמר מהרב יוסף מזרחי נ"י בעניין קראת המגילה בפסוק (ג'–ד') ויהי באמרט-כאמרט, וזה לשונו שם ומשמעותו כמה חזנים חדשניים מקרוב באו שמתחכמים ל��ורת תיבה זו פערמיים, פעם אחת לפי הכתוב ופעם שנייה לפי הקרי מנהג זה לא היה נהוג בשום מקום לא אצל האשכנזים ולא אצל הספרדים והתימנים, והנהגים כן טויות חמורה בידם לפי מין הש"ע (קמ"א–ח') דאוזילין בתיר הקרי והבא מעשה באחד שקרא כמו שהוא כתובה בפני גдолו הדור הר'י אבוחב והר אברהם ואלאנסי והר' שמואל ואלאנסי בנו ד"ל והתרעמו שיקרא כפי המסורת ולא רצה ונידחו והוירידוהו מהתיבה. וכן הביא מס' חזון עובדיה שכ' שאין צריך לקרוא שנייהם וכ"ו וכן הביא

ספר סנסן לייר שכתב שא"צ ל��ורת שני פערמיים כמו שנางו מקצת חכמי הדור בטעות, וסיים שם הרב מזרחי שאין יסוד ושורש למנהג זה ועובריהם עד חכמים שאמרו ל��ורת אך ורק עפ"י הקרי ולא הכתוב עכט"ד. ומטבעי איני מgeb על כל מל"מ הכתובiani שאני רואה בחברות תורניות אפילו אם איני מסכים עם זה כי אין לדבר סוף וכל אחד הרשות בידו להביע דעתו לפי הבנתו וזה על אחריותו וכן הדרך במיל"מ של תורה אך בנדר"ד מהרי שראיתי שהכותב הפריז על המדה ולא למד מהני תרי צנעני דזהב, שהם הביא ראייה לדבורי שכתבו בזהירות ובדרך ארץ שלשיטות ל"צ לחזור ע"ז פערמיים והחזיקו בטעות לאומר כן, וגם כ' מקצת חכמי הדור, והכל קרואי וכמקובל, אבל כאן הוא כותב כמו הගורה שהקוראים הם חדשניים מקרוב באו, ומתחכמים בקראייה זו, והם עוברים עד חכמים וכו' זהה הוצרכתי לצאת מגדרי להעמיד "מנגן אבות".

א- הוא הכותב בדיון זה חדש בעניינים, אני מעית מרכיש עיר גדולה של חכמים וסופרים שקטנות עבה ממתניינו, ושם קראו מקדם קדמתה